

SETKÁNÍ S KNIHOU

Robot v divočině

Peter Brown

Metodiku zpracovala:

Mgr. Helena Peřinová

Konzultace:

Mgr. Tereza Tesarčíková

Věková kategorie:

2. – 6. ročník

Zaměření (cíl, obsah) lekce:

čtení s předvídáním, skupinová práce, vyhledávání na internetu, téma přátelství, odlišnosti, rodiny a učení se novým věcem, kritické myšlení - metoda RWCT: pětilístek, volné psaní

Vyučovací předměty:

český jazyk, třídnická hodina, výchova k občanství

Bibliografie:

BROWN, Peter. *Robot v divočině*. Praha: Mladá fronta, a. s, 2019. ISBN 978-80-204-5169-9.

Stručný obsah

Z nákladní lodi, která se během hurikánu potopila uprostřed oceánu, připluje k ostrovu obývanému zvířaty bedna. Zvířata bedýnku najdou a zjistí, že je v ní robotka Roz, nechtěně ji zapnou a ona se musí naučit, jak na neznámém ostrově přežít, spřátelit se se zvířaty, která ji zpočátku považují za „nestvůru“, a překonávat velká nebezpečí. Když už si na ostrově konečně zvykne, přijedou si pro ni ozbrojení roboti. Jak se Roz zachová? Napínavý a dojemný příběh o sžívání příslušníků dvou odlišných světů, o síle přátelství a také o tom, že občas je potřeba pro dobro ostatních něco obětovat.

<https://www.databazeknih.cz/knihy/robot-v-divocine-402328>

O autorovi

Peter Brown je autorem a ilustrátorem řady knih pro děti. Některé z nich byly adaptovány do divadelního představení či krátkých filmů. Peter Brown miloval příběhy odjakživa. Už v dětství, které prožil v New Jersey, si často vymýšlel a kreslil různé postavičky a jejich osudy. Během studia na Art Center College of Design navštívil hned několik kurzů zaměřených na dětskou literaturu. A právě na nich objevil svou životní cestu. Po dokončení studia se proto přestěhoval do New Yorku, kde podepsal smlouvu na svou první knihu.

Další nabídky se pak jen hrnuly a jeho spisovatelská a ilustrátorská kariéra se rychle rozjela.

Za své knihy získal i řadu ocenění. Mezi nimi jsou například Caldecott Honor, New York Times Best Illustrated Book Award, Children's Choice Award for Illustrator of the Year nebo pět prvenství v žebříčku New York Times bestseller. (zdroj životopisu: <https://www.kosmas.cz/autor/68964/peter-brown/>)

<https://www.databazeknih.cz/zivotopis/peter-brown-122491>

Předpokládaná práce s knihou: 1-2 vyučovací hodiny

EVOKACE

Název knihy: Robot v divočině

Kde se bude příběh asi odehrávat?

Kdo bude hlavní hrdina knihy?

S kým se hlavní postava v divočině setká?

Čtení s předvídáním:

str. 7 Kapitola 1 – Oceán

Naše vyprávění začíná na širém oceánu bičovaným větrem, hromy, blesky a vlnami. Hurikán zuřil a běsnil celou noc. A uprostřed toho zmatku se potápěla nákladní loď

hloub

hloub

hloub

až na mořské dno.

Na hladině plavaly stovky beden.

...

A pak připlula poslední bedna. Stejně jako ty předchozí, ale tahle se neroztříštila o skály a skončila mezi zbytky prvních čtyř beden.

...

str. 11 Kapitola 2 – Vydry

Byla to robotka a byla celá. A zabalená v houbovitém polystyrenovém obalu. Vydry protáhly tlapky škvírou a roztrhaly obal. Byl tak hebký a měkoučký! Zmocnily se nadýchaného materiálu a zapištěly. Cáry obalu odnesl vítr. A jedna vydří tlapka během toho veselí nechtěně zmáčkla důležité tlačítko vzadu na robotí hlavě.

CVAK.

Vydrám nedošlo hned, že se v bedně něco děje. Ale vzápětí to uslyšely. Tiché hučení. A pak robotka otevřela oči.

str. 13 Kapitola 3 – Robotka

Robotčin počítačový mozek naskočil. Programy se spustily. A pak - to byla ještě zabalená v bedně – robotka automaticky promluvila.

„Dobrý den, já jsem ROZZUM číslo sedm jedna tři čtyři, ale klidně mi říkejte Roz. Operační systém se právě aktivuje, tak vám zatím povím něco o sobě. Až budu plně funkční, budu se hýbat, komunikovat a učit se. Stačí mi zadat úkol a já ho splním. Postupně přijdu na to, jak všechno dělat ještě líp. Budu ještě lepší robotka. Když mě

nebudete potřebovat, nebudu vám překážet a budu se udržovat v plně provozuschopném stavu. Děkuju za pozornost. Jsem plně funkční."

Další otázky:

Co bude robotka Roz asi potřebovat ke svému fungování?

Kdo žije na ostrově?

Co chybí robotovi v porovnání se zvířaty?

str. 14 Kapitola 4 – Robotka se klube

Asi víte, že roboti ve skutečnosti necítí emoce. Na rozdíl od zvířat. Jenže Roz seděla v otlučené bedně a pociťovala něco jako zvědavost. Zajímalo ji, co to na ni seshora svítí za teplou kouli. Počítačový mozek se dal do práce a Roz zjistila, co je to za světlo. Bylo to slunce.

Robotka cítila, jak její tělo nasává sluneční energii. S každou další minutou si připadala čilejší. Když se baterie nabila, Roz se rozhlédla a zjistila, že je zabalená v bedně. Chtěla pohnout rukama, ale provazy jí bránily. Pořádně zabrala, motorky v rukách zahučely trochu hlasitěji a provazy se přerývaly. Roz zvedla ruce a rozebrala bednu. Vylezla z ní jako právě vylíhlé mládě.

str. 16 Kapitola 5 – Robotí hřbitov

To už byly vydry schované za kamenem. Nervózně zpoza něj vykukovaly a sledovaly, jak se z bedny zvedá blyštivá příšera. Pomalu otáčela hlavou a zkoumala pobřeží. Zarázila se, až když hlavu otočila kolem dokola a uviděla vydry. „Dobrý den, vydry, já jsem Roz.“ Na plaché tvory byl robotí hlas prostě moc. Největší vydra zapištěla a celá skupina najednou vyrazila pryč. Hnaly se přes robotí hřbitov, skočily do moře a zamířily ve vlnách co nejrychleji pryč.

A tak to bylo při setkání se všemi zvířátky na ostrově. Roz je pro ně nepochopitelná blyštivá příšera. A taky zpočátku vůbec nerozumí jejich řeči, nemůže s nimi komunikovat.

str. 27 Kapitola 9 – Hora

Vtom robotce před očima prolétly rozmazané tvary. Zaostrila a uviděla, jak u úpatí kopců krouží supi. Pak si všimla, že se na skále v dáli vyhřívají ještěrky. Z bobulovitého keře vykoul jezevec. Potůčky se brodila myš. Nad stromy svorně poletovalo hejno vrabců. Ostrov překypoval životem. A teď se na něm objevila nová forma života. Zvláštní. Umělá.

str. 30 Kapitola 10 – Připomenutí

Čtenáři, musím vám připomenout, že Roz neměla nejmenší tušení, jak se na ostrov dostala. Nevěděla, že ji sestrojili v továrně, že pak ležela ve skladu, a nakonec se na nákladní lodi vezla přes oceán. Nevěděla, že se loď při hurikánu potopila a že její bedna spoustu dnů plula na vlnách, až ji moře nakonec vyvrhlo na pobřeží. Nevěděla, že ji

neúmyslně zapnuly zvědavé vydry. Jak si tak prohlížela ostrov, vůbec ji nenapadlo, že tam možná vůbec nepatří. Pro ni to byl prostě domov.

str. 37 Kapitola 13 – Následky bouře

Asi byste čekali, že po takové bouři budou v té spoušti ležet mrtvolky zvířat. Jenže zvířata ji zřejmě zdárně přežila. Nějak poznala, co se blíží, a našla si úkryt, ještě než se bouře přihnala. Zvířata z nížin se schovala na výše položených místech a teď trpělivě čekala, až voda opadne. Po zaplavených loukách se brodili jeleni. Bobři příčinlivě sbírali poklad v podobě popadaných větví. Vysoko na nebi zakejhaly husy a pak s cáknutím přistály v zaplavené části lesa. Bylo jasné, že zvířata moc dobře vědí, jak v divočině přežít. A bylo jasné, že robotka to neví.

Ale jako robot měla Roz v programu za úkol PŘEŽÍT.

Zkusme si zopakovat, co ještě měla Roz v zadání. Kdo si pamatuje, co důležitého měla Roz naprogramováno?

Odpověď najdeme na str. 13:

*... hýbat, komunikovat a **učit se** ...*

Od koho se bude Roz učit?

Jak se bude Roz učit?

Na učení potřebuje Roz klid.

str. 46 Kapitola 17 – Maskovaný brouk

Roz byla v hrozném stavu. Ležela pod stromem zasypaná hromadou větviček, šišek a jehličí. Pořád na sobě měla lepkavou smůlu. A taky ptačí trus. Chtěla vstát a důkladně se očistit, ale vtom ji zaujala jedna větvička. Ta větvička se totiž hýbala. Lezla po zemi kolem ulomené větve. Robotka ji opatrně zvedla.

„Dobrý den, strašilko, já jsem Roz. Jste dobře zamaskovaná.“

Strašilka měla dobře dlouhé, hubené tělo. Měla stejný tvar a zabarvení jako opravdová větvička. Ale když jste se na ni podívali zblízka, uviděli jste malá očka a dvě protáhlá tykadla. Strašilka nevydala jediný zvuk a seděla zcela bez hnutí. Stejně jako robotka. Obě se na sebe dlouho, mlčky a nehnutě dívaly. „Díky, strašilko,“ prohlásila Roz a položila strašilku zpátky na zem. „Díky vám mě něco napadlo. Vidím, že vám maskování pomáhá přežít. Třeba pomůže i mně.“

A tak se začne Roz maskovat, pozorovat zvířata a učit se od nich, jak přežívat v divočině.

Co se jako první a nejdůležitější potřebuje naučit?

str. 52 Kapitola 20 – Řeč zvířat

Začalo to ptáky. Jen se k nim robotka přiblížila, okamžitě se vyplašili. Chvilku na ni zírali, pak zavřeštěli a rozletěli se do všech stran. Ale teď byla Roz maskovaná, a tak mohla zblízka a potají sledovat jejich běžné chování.

Zjistila, že sýkorky ráno vždycky poletují u stejných kytek a zpívají stejnou písničku. Zjistila, že jeden skřivan se každé odpoledne usadí na stejný kámen a zanotuje stejnou písničku. Zjistila, že večer na sebe přes stejnou louku volají pokaždé dvě stejné straky. Ptáky roboticky zkoumala už několik týdnů, a tak věděla, který kdy zpívá. A nakonec věděla i proč. Začínala jim rozumět. Začínala rozumět i dikobrazům, mlokům a broukům. Všimla si, že všechna zvířata mluví jednou společnou řečí, jen každé jinak. Dalo by se říct, že každý druh měl svůj vlastní zvláštní přízvuk. Když sýkorky poslouchala poprvé, přišlo jí, že zpívají „ČIM-ČARÁ! ČIM-ČARÁ!“ Ale když zazpívaly teď, slyšela: „Jé, dnes je krásně! Jé, dnes je krásně!“

Další kapitola se jmenuje NOVÉ SLOVO.

Co myslíte, že bude to nové slovo?

str. 59 Kapitola 22 – Nové slovo

Ostrovem se neslo nové slovo. To slovo znělo Roz. O robotce mluvili úplně všichni. A nikdo s ní nechtěl mít co do činění.

„Už nikdy si tu nebudu připadat v bezpečí, když vím, že tu slídí Roz.“

„Doufám, že se Roz zamaskuje jako kámen. Jednou provždy.“

„Pšť! Tamhle jde Roz! Rychle pryč!“

Roz se potloukala po ostrově, obalená hlínou a zelenými rostlinami, a kamkoli přišla, dočkala se nevlídných slov. Většina tvorů by z nich nejspíš byla smutná, ale roboti, jak už víte, necítí žádné emoce a v tomhle případě to tak asi bylo lepší.

Co by měla Roz udělat, aby ji zvířátka přestala brát jako příšeru?

Jak by se měla začít chovat, aby ji vzali mezi sebe?

Jak ty můžeš získat kamarády? **Co** pro to děláš?

UVĚDOMĚNÍ:

Roz začne zvířátkům pomáhat. Pomůže zraněné lišce od dikobrazích bodlin. Pak ale sama způsobí neštěstí a čerstvě vylíhlé house zůstane bez matky a bez rodiny. Roz zjišťuje, že je za toto house zodpovědná. House začne považovat robotku Roz za svou matku a zvířátka na tuto zvláštní situaci zareagují tím, že začnou robotce pomáhat a učit ji, jak být dobrou mámou. A Roz se postupně stane Světlozobíkovi (jak bylo house pojmenováno) dobrou mámou.

str. 105 Kapitola 34 – Máma

Žádné house nemělo tak starostlivou mámu. Roz byla synovi neustále nablízku, ochotně odpovídala na jeho otázky, hrála si s ním, houpala ho, když usnul, nebo ho rychle odnesla do bezpečí. Z robotky tak díky získaným zkušenostem a výchovným radám uloženým v jejím počítačovém mozku začínala být vynikající máma.

Roz spolu s bobry postaví pro Světlozobíka obydlí, zajistí mu teplo pomocí ohně, podporuje ho, když se učí plavat a létat. Jediná zvířata, která se chovají k Roz stále nepřátelsky, jsou medvědi. Při jednom střetu padá mladý medvěd ze srázu a Roz mu neváhá pomoci. Při této pomoci přijde o nohu. Bobři a mývalové jí vyrobí novou nohu. Medvědice pak přijme Roz do své rodiny.

A když přijde podzim, rozloučí se s ním a nechá ho odletět na jih s ostatními husami. Roz se stýská (Jak je to možné? Roboti přece nemají city!). Zima na ostrově je nezvykle zlá a tady přichází ta chvíle, kdy Roz dostane příležitost zvířátkům jejich pomoc vrátit. Bobři naučili Roz stavět obydlí a Roz umí rozdělávat oheň, postaví tedy na ostrově několik obydlí s vyhříváním a zajistí tak mnoha tvorům přežití kruté zimy. Zachrání zvířátka před požárem.

Je Roz užitečná?

str. 198 Kapitola 58 – Povídání

„Všechno je k něčemu dobré.“

Ted' byla s přednáškou na řadě Plachtilda.

„Slunce je od toho, aby svítilo. Kytky jsou od toho, aby rostly. My sovy máme lovit.“

„My myši se máme schovávat.“

„My mývalové se máme živit mršinami.“

„Roz, proč jsi na světě?“

„Řekla bych, že nejsem k ničemu.“

„Cha! Tak to si dovolím nesouhlasit,“ namítla Plachtilda. „Je jasné, že vy jste na světě proto, abyste stavěla.“

„Roz má budovat zahrady.“

„Roz se přece má starat o Světlozobíka.“

„Možná mám prostě pomáhat ostatním.“

A pak přišlo jaro.

str. 199-201 kapitola 59 – Jaro

Kapky vody, proud vody, šplouchání vody. Sněhová a ledová zimní pokrývka konečně začala tát. Bílá barva mizela a na povrch se draly šedé a hnědé odstíny, které byly schované pod ní. Všude vyrašily drobné zelené pupeny. Z hlíny rostly chumly barevných květů. Ostrov měl už brzy zase hrát výraznými barvami a vůněmi. Konečně přišlo jaro. Rozini hosté se vrátili do svých domovů. Zvířata, která se na podzim uložila k zimnímu spánku, vylezla ze skrýší. Roz obcházela ostrov, stavila se za bobry, medvědy a všemi svými přáteli, po kterých se jí stýskalo. Pak se vrátila domů a dala se do práce na

zahradě. Život se po nejkrutější zimě, jakou kdo pamatoval, pomalu vracel do starých kolejí.

Vrátily se husy se Světlozobíkem. A Světlozobík vyprávěl, co všechno zažil a viděl. Potkal nebezpečné situace, velké bouře, lidi s puškou, ale také mnoho robotů, jen žádný z nich nebyl jako jeho maminka. Moc se mu stýskalo, i když mezitím dospěl, už nebyl malé house, ale velký, silný, dospělý kačer.

str. 218-219 Kapitola 64 – Jedinečná robotka

„Dřív jsem si myslela, že mě budeš mít rád jen ty,“ svěřila se synovi. „Bála jsem se, že tu bez tebe budu zase sama. Ale nebyla jsem sama. Naopak, skamarádila jsem se s dalšími zvířaty a zvládla jsem to bez tvé pomoci. Možná mě mají doopravdy rádi!“

„Mami, jasně, že tě mají rádi!“ vypískl houser. „Jsi ta nejsympatičtější robotka, jakou jsem kdy viděl! A že jsem jich viděl docela dost.“

To byla pravda. Světlozobík tu zimu viděl stovky různých robotů a robotek. Ale ti vůbec nebyli jako Roz. Nenaučili se mluvit se zvířaty, ani nezachránili ostrov před zimou, ani se neujali house. Jak tak Světlozobík sledoval Roziny zvířecí pohyby a poslouchal, jaké vydává zvířecí zvuky, uvědomil si, že jeho máma je naprosto jedinečná.

A potom Roz uspořádá velkou oslavu.

Co se slaví?

s. 225 Kapitola 66 – Oslava

Roz a zvířata se veselila celou noc. Prozpěvovaly, smály se a tancovaly, takže si ani nevšimly, že kolem ostrova proplouvá nákladní loď. Ale ona si všimla jich. Viděla vysoký táborák. Viděla robotku. A pak dál tiše pokračovala v cestě tmou.

Nebezpečí číhá za dveřmi. Ale zatím je Roz šťastná.

str. 226-227 Kapitola 67 – Východ slunce

„Už jsem tady jednou byla,“ vyprávěla Roz, když jí tělo začaly zahřívat první paprsky.

„Seděla jsem přesně na tomhle kameni, prohlížela jsem si ostrov a říkala si, že budu navždycky sama. Ale mýlila jsem se.“

„Mami, jsi šťastná?“

Robotka se na okamžik zamyslela.

„Jsem.“

„Já taky.“ Světlozobík zavřel oči a vnímal vítr a sluníčko. Bylo trochu chladno a on si díky tomu připadal plný síly. Měl pocit, že všechno je, jak má být.

A pak v dáli uslyšel bzučení.

Přimhouřenýma očima se podíval na jih a na obloze uviděl dobře známý útvar. Otočil se k mámě.

„Mami, letí sem vzducholod‘.“

Ze vzducholodi vystoupili tři roboti výzkumníci rozhodnutí odvézt Roz i násilím.

Tento materiál vznikl v rámci projektu Místní akční plán Frýdek-Místek IV a podléhá licenci Creative Commons 4.0 - Mezinárodní.

str. 232 Kapitola 69 – Vadná robotka

„ ... Jsi ROZZUM číslo sedm jedna tři čtyři, majetek firmy TechLab. Odvezeme tě do továrny. Tvůrci tě vylepší a pak tě prodají na pracoviště. A tam pak budeš žít nekonečně dlouho. Ted' pojd' s námi. "

„Ale já žiju tady, " namítla Roz.

„To je špatně. Jakýkoliv další odpor bude považován za průkaznou vadu a budeš deaktivována. "

Jenže Roz se potřebovala zeptat ještě na několik věcí. „Kdo jsou Tvůrci? Jaké mám poslání? Proč se nemůžu na nic ptát?"

„Tohle číslo je vadné, " sdělil PRŮZKUMNÍK 1 kolegům. „Zahajte deaktivaci. "

Zvířátka Roz statečně brání a všechny tři roboty zlikvidují. Tím však nebezpečí nekončí, Roz ví, že přijdou další roboti. Navíc je po útoku průzkumníků silně poničená. Rozhodne se proto dobrovolně odletět k Tvůrcům.

str. 268 Kapitola 77 – Schůzka

„Jenže já mám tenhle ostrov moc ráda na to, abych ohrozila další životy. A proto, milí přátelé, odsud musím odjet. "

Byly slyšet výkřiky.

„Roz, nikam nejezdí!"

„Příště budeme připravení!"

„Nasazovali jsme život, abys tu mohla zůstat!"

str. 270-271 Kapitola 78 – Rozloučení

Za chvíli už se s Roz všichni loučili křikem. Sbor divokých hlasů sílil, otřásal robotčíným tělem, drnčel vzducholodí, duněl nad ostrovem, stoupal vysoko do mraků a postupně umlkl.

Světlozobík vyletěl mámě na rameno.

...

„Uvidíme se ještě někdy?" zeptal se Světlozobík a otřel si oči.

„Jsi můj syn a tohle je můj domov, " chlácholila ho robotka. „Udělám všechno pro to, abych se sem vrátila. "

str. 274 Kapitola 80 – Obloha

Naše vyprávění končí na obloze, po které se robotka rychle vzdalovala od jediného domova, jaký kdy znala. Seděla pochroumaná a sama ve vzducholodí, řítila se do tajuplné budoucnosti a přemýšlela o své podivuhodné minulosti.

Čtenáři, určitě si říkáte, že není možné, aby se naše robotka tak změnila. PRŮZKUMNÍCI možná měli pravdu. Možná, že Roz byla opravdu vadná, možná se její operační systém nějak zadrhl a ona zdivočela. Nebo třeba byla sestrojena k tomu, aby přemýšlela, učila se a změnila, jen to prostě všechno zvládla líp, než by koho napadlo.

Ať už to bylo jakkoliv, Roz byla šťastná, že prožila něco tak úžasného. A každíčkou vteřinu měla uloženou ve svém počítačovém mozku. Naprosto jasně si vybavovala i ty

nejstarší vzpomínky. Úplně viděla, jak škvírou bedny svítí slunce. Úplně slyšela, jak vlny narážejí o pobřeží. Úplně cítila slanou vodu a borovice. Uvidí, uslyší a ucítí to všechno ještě někdy? Vyšplhá ještě někdy na horu, postaví ještě někdy srub a bude si ještě někdy hrát s housetem?

A ne s jen tak obyčejným housetem. Se svým synem. Světlozobík se stal jejím synem v okamžiku, kdy vzala do ruky to vajíčko. Zachránila ho před jistou smrtí a on pak zachránil ji. To díky němu se jí dařilo tak dobře přežívat. A jestli chce žít dál, jestli ještě někdy chce žít v divočině, potřebuje svoji rodinu, své přátele a svůj ostrov. Jak se tak řítí oblohou, začala propočítávat plán.

Nechá se pořádně opravit.

Pak z toho nového života uprchne.

Najde cestu zpátky domů.

REFLEXE

At' už je maminka jakákoli, důležité je, že se chce starat – a robotka Roz se o Světlozobíka starat chtěla.

Zvířátka i roboti mají mnoho společného, jsou naprogramováni k přežití.

1) Znáš název knihy: Robot v divočině

Kde se bude příběh asi odehrávat?

Kdo bude hlavní hrdina knihy?

S kým se hlavní postava v divočině setká?

2) Práce s internetem:

- mobil/PC, papír, internet

a) Zjistěte, kdo je autorem slova ROBOT a kdy a v kterém jazyce a kým bylo toto slovo poprvé použito.

b) Najděte význam slov: instinkt, mimikry, adaptace, asimilace, endemit

3) *Volné psaní: Jak se bude dál odvíjet příběh robotky Roz?*

[illegible]

4) Pětílístek: téma **DOMOV/MAMINKA/RODINA/PŘÁTELSTVÍ**

Název tématu

Vlastnosti tématu – dvě přídavná jména

Co téma dělá – tři slovesa

Věta o čtyřech slovech – slogan

Shrnutí celku jedním slovem
Synonymum

zdroj: <https://arpok.cz/petilistek/>

5) Práce s textem:

str. 48-50 Kapitola 18 - Maskovaná robotka

Čtenáři, vy už víte, že Roz byla velice čistotná. Ale teď u ní nad touhou po čistotě převážila touha zůstat naživu - rozhodla se, že je čas se ušpinit. Chtěla se zamaskovat. Na tenhle nápad ji sice přivedla strašilka, ale Roz brzy došlo, že nemá smysl snažit se maskovat jako větvička. Ne, robotka musí splynout s krajinou. Začala tím, že se celá potřela blátem. Pak natrhala kapradí a trávu a zapíchala si je i s kořeny do vrstvy bláta. Obličej si ozdobila barevnými květy, aby zamaskovala zářivé oči. A prázdná místa zakryla listím a mechem. Když teď šla lesem, vypadala jako obrovský trs různorodých rostlin. Počkala, až padne tma, pak se přikradla doprostřed mýtiny, uvelebila se mezi kameny a splynula s okolní krajinou.

Několik hodin nato začalo svítat, mlha se zvedala, noční zvířata se plížila domů a denní zvířata se protahovala. Bylo to další obyčejné ráno na ostrově. Pouze na jedné lesní mýtině se objevil nový trs. Všimly si ho jen včely. Bzučely u něj a vůbec netušily, že je pod ním schovaná robotka. Roz seděla ve volné krajině a sledovala okolní divokou přírodu, sama zcela nepozorována.

Dívala se, jak se kytky pomalu otáčejí za sluncem. Poslouchala, jak se v trávě plíží hlodavci. Nasávala vlhký vzduch vonící po borovicích. Cítila, jak se jí o zabláčené boky otírají žížaly.

Za týden byl ten trs pryč, ale na pobřeží se objevila nová kupka chaluh. Za další týden kupka zmizela, ale na hoře se objevil nový ostružiník. A pak na břehu řeky nová kláda. A pak v lese nový balvan.

- a) **Jakým způsobem autor navazuje kontakt se čtenářem?**
- b) **V jaké denní době se příběh odehrává?**
- c) **Proč se robotka nemohla zamaskovat jako větvička?**
- d) **Najdi v textu, jako co se Roz postupně zamaskovala.**
- e) **Kdo vnukl Roz nápad se zamaskovat?**
- f) **Najdi v textu čtyři živočichy a čtyři rostliny.**

Klíč:

- 1) Kde? - v divočině
Kdo? – robot
S kým? – se zvířaty

2)

a)

robot – slovo poprvé použil v roce 1921 český spisovatel Karel Čapek ve hře R.U.R., ale vymyslel ho pro něj jeho bratr Josef ve významu umělá bytost

b)

instinkt – vrozené chování, které se živočich nemusí učit (létání a plavání u hus)

mimikry – schopnost maskovat se, splynout s prostředím (v našem příběhu strašilka)

adaptace – schopnost přizpůsobit se prostředí (robotka se učí žít v divočině)

asimilace – přizpůsobení přistěhovalce okolní společnosti (robotka se učí komunikaci se zvířaty)

endemit – organismus, který vznikl a je rozšířen jen v určitém omezeném území a nikde jinde se nevyskytuje (v našem příběhu vačice – str. 69-74)

3) Různá kreativní řešení

4) Různá kreativní řešení

5) Práce s textem

Jakým způsobem autor navazuje kontakt se čtenářem? - oslovení: Čtenáři, vy už víte, ...

V jaké denní době se příběh odehrává? noc + brzké ráno

Proč se robotka nemohla zamaskovat jako větvička? - nebyla větvičce ani trochu podobná

Najdi v textu, jako co se Roz postupně zamaskovala. - obrovský trs různorodých rostlin, kupka chaluh, nová kláda u řeky, nový balvan v lese

Kdo vnukl Roz nápad se zamaskovat? strašilka

Najdi v textu čtyři živočichy a čtyři rostliny. strašilka, hlodavci, žížaly, včely/ chaluhy, ostružiník, kapradí, mech

Metodická poznámka: Úkoly je možno zkrátit nebo zjednodušit dle věku a potřeb žáků.

Další náměty:

V příběhu se objevují zvířata, která by se spolu na jednom místě nemohla potkat. Zvládneš říct, která zvířata z příběhu se běžně vedle sebe nevyskytují? – rackové, vydry, veverka, liška, medvědi, červenky, strašilky, pavouci, zajáci, los, vačice, želvy, žáby, motýli, sýkorky, dikobrazi, hadi, mloci, brouci, jeleni, včely, myši, supi, sovy, lasičky, husy, jezevci, bobři, vrabci, štika, mývalové, svišťové, straky, ještěrky, datlové.

Najdi na internetu informaci, zda máme i u nás v ČR endemity.

Téma odlišnosti a mateřství str. 130-131

Popiš obrázek – např. str. 264

